Рани вночі найпекучіш печуть...
О. Твардовський

І крізь глибокий сон вночі ночуєш — біль,
І скорчишся в пітьмі, й зіщулишся на ліжку...
Тобі не подолать його, шкода й зусиль,
Терпи і хоч помри, а не благай про знижку.

Важка зоря пливе у темному вікні,
Від погляду її забуте серце терпне.
Поранений не був на давній ти війні,
То відкіля ж цей біль, це почуття нестерпне?

Нікому не почуть твоїх німих проклять,
Ти корчишся й не спиш у мороці нічному
Від потаємних ран, що лиш вночі болять,
Яких ніколи ти не відкривав нікому.

Не ті болять, яких ти сам зазнав колись
В боях твого життя чи в битвах з вітряками —
Заблизнились вони давно і затяглись,
Зосталися від них лиш невигойні шрами.

То озивається в твоїй душі тепер
Все, чим перед людьми т и завинив у світі...
Від цих смертельних ран ти й досі не помер?
Він звичкою вже став, твій біль несамовитий?

Невже, як кожен з нас, і ти не відав теж,
Що серця не сховать у вутлій клітці ребер?
Той біль, якого ти наосліп завдаєш,
Неначе бумеранг, вертається до тебе.

Не легшає тягар нічної самоти,
Його ні на чиї не перекинеш плечі.
Ти сам його придбав і мусиш саме ти
Нести його тепер без скарг і заперечень.

Тремтить нічна зоря. Болять вони й печуть,
А ти не стогнеш, ні, лежиш, зіщулившись нишком.
Та біль не легшає, рятунку і не чуть,
І лікар над твоїм ие нахилився ліжком.